

SMARAGDOVÁ DESKA II:

Síně Amentí

Hluboko v srdci *Země* leží *Síně Amentí*, daleko pod ostrovy potopené *Atlantidy*, *Síní Mrtvých* a síní života, koupající se v ohni nekonečného *BYTÍ*.

V hluboké minulosti, ztracené v časoprostoru, *Děti Světla* zhlédli dolů na svět. Uviděli děti člověka v jejich porobě, spoutané silou zvenku. Věděli, že až osvobozením se z otroctví, by se člověk mohl zvednout ze *Země* k Slunci. Sestoupily dolů a stvořily si těla, berouce na sebe lidskou podobu. Mistři všeho bytí pak prohlásily: „Jsme těmi, kteří stvoření z vesmírného prachu, podílejíc se na životě z nekonečného *BYTÍ*; žijí ve světě jako děti člověka, stejně a přece rozdílně od jejich žití.“

Pak pro svůj životní prostor, hluboko pod zemskou kůrou, odstřelili svou silou ohromné prostory, mimo dosahu dětí člověka. Obklopily je silami a mocí, chránili je před dosahem *Síní Mrtvých*.

Jeden vedle druhého vytvořily jiné prostory, naplnily je *Životem* a *Světlem* zhůry. Pak vybudovaly *Síně Amentí*, aby tam mohli věčně setrvávat, žít životem až do konce věčnosti.

Bylo tam dva a třicet dětí, synů Světla, kteří přišli mezi lidi, snažili se osvobodit od otroctví a temnoty ty, kteří zůstali svázaní vnějšími silami.

Hluboko v *Síních Života* rostl květ, žhnoucí, expandující, obračející tmu zpátky. Umístěn v středu, louč ohromné síly, *Životodárný*, *Světlo* dávající, plnil silou všechny, co se přiblížili. Umístili kolem něho tróny, dva a třicet, místa pro každého z *Dětí Světla*, umístěných tak, že se koupali v jeho záři, naplňování *Životem* z věčného Světla. Z času na čas tam umístili první stvořené těla, které mohly být naplněny *Duchem Života*. Sto let z každého tisíce musí být *Životodárný* plamen Světla vysílán na jejich těla. Zrychlující, probouzející *Duch Života*.

Tam v kruhu aeonů, sedí *Velmistři* žijící životem lidstvu neznámým. Tam v *Síních Života* spí; jejich Duše volně plyne přes těla lidí. Z času na čas, když jejich těla spočívají v spánku, inkarnují se do lidských těl. Učí a vedou vpřed a vzhůru, ven z temnoty ke Světlu.

Tam v *Síni Života*, naplněné jejich moudrostí, nepoznané lidskou rasou, žijí věčně pod chladným ohněm života, sedí *Děti Světla*. Občas se probouzejí, přicházejí z hlubin, aby byli světlem mezi lidmi, nesmrtelní mezi smrtelnými.

Ten, který pokrokem vyrostl z temnoty, pozdvihne se z tmy do světla, osvobozen *Síněmi Amentí*, osvobozen *Květem a Světlem Života*. Potom doprovázen moudrostí a poznáním, prochází z člověka v *Mistra Žítí*. Tam smí žít jako jeden s *Mistry*, osvobozen od pout temnoty tmy.

Ve vnitřku zářícího květu sedí sedm Pánů z *Časo-Prostoru* nad námi, pomáhají a doprovázejí přes nekonečnou Moudrost stezkou přes čas dětí člověka. Mocní a zvláštní, zahalení závojem své moci, tichí, vševědoucí, přitahující *Životní* sílu, rozdílní a přece v jednotě s dětmi člověka. Vždy rozdílní a přece v jednotě s *Děti Světla*.

Kustodí a strážcové síly lidského otroctví, připraveni povolit, když bylo dosaženo světlo. První a nejmocnější, sedí *Závojem Zahalená Přítomnost, Pán Pánů*, nekonečná *Devítka*, nad ostatními z každého *Kosmického* cyklu, váží a pozoruje pokrok lidí.

Pod *NÍM* sedí *Páni Cyklů; Trojka, Čtyřka, Pětka a Šestka, Sedmička, Osmička*, každý se svým posláním, každý se svou mocí, doprovázejí a řídí osud člověka. Tam sedí, mocní a vlivní, mimo všechn čas a prostor. Ne z tohoto světa a přece s ním, *Starší Bratři* dětí člověka. Soudí a váží svou moudrostí, pozorují pokrok Světla mezi lidmi.

Tam až před nich byl jsem veden *Přebývajícím*, pozoruje ho, jak splývá s *Jednotou* shora. Potom z *NĚHO* přišel vpřed hlas, který pravil: „Velké umění Tvé, Thoth, mezi dětmi lidí. Příklad budeš svobodný od *Síni Amentí*, Pán *Života* mezi dětmi člověka. Neochutnáš smrt, pokud nebudeš chtít, pij ze *Života* až do konce *Věčnosti*. Příklad a už provždy je *Život*, jaký si zvolíš. Příklad je už *Smrt* v tvých rukou. Žij tu anebo odejdi odtud, jestli si přeješ, svobodná je *Amentí Slunci* člověka. Vezmi *Život* ve formě, jakou si zvolíš. *Dítě Světla*, které vyrostlo mezi lidmi. Zvol si práci, pro všechny duše musíš pracovat a nikdy už neopustíš cestu *Světla*. Udělal jsi krok na dlouhé cestě vzhůru, nekonečná je odtud hora *Světla*. Ale každý krok, který uděláš, zvyšuje tuto horu; ale veškerý tvůj pokrok oddaluje cíl. Přiblížil si se k nekonečné *Moudrosti*, od té doby před tebou ustupuje cíl. Svobodný jsi teď, stvořen ze *Síni Amentí*, kráčející ruka v ruce s *Pány světa*, jeden jako druhý v určení, spolupracujíc, nosiči *Světla* dětem člověka.“

Poté ze svého trónu sestoupil jeden z *Mistrů*, vzal moji ruku a vedl mě vpřed, napříč všemi *Síněmi* hluboko ukryté země. Vedl mě *Síněmi Amentí*, ukazoval mystéria, které jsou člověku neznámé. Přes tmavou chodbu, klesal, vedl mě do *Síně*, kde sedí tmavá *Smrt*. Rozlehlá jako vesmír, ležela přede mnou ohromná *Síň*, obezděná tmou, no přece naplněná *Světlem*.

Přede mnou povstal ohromný trón temnoty, zahalená závojem seděla na něm postava tmy. Temněji než temnota seděla ohromná figura, tmavá z temnoty, ne z tmy. Před ní pak *Mistr* zastal, mluvíc *Slovo* přinášející nablízku *Život*, hovoří: „Ach, pán temnoty, průvodce cestou *Života* za *Životem*, před tebe přináším Slunce rána. Již se ho nikdy nedotýkej silou tmy. Nevolej jeho plamen do temnoty tmy. Poznej ho a podívej se na něho, jednoho z našich bratří, pozvednutého z temnoty do Světla. Propusti jeho plamen z otroctví, nechej ho volně planout skrz temnotu tmy.“

Pozdvihl ruku postavy, dále dosáhl plamen, který vzplál čistěji a jasněji. Opona temnoty se rychle svinula, odhaluje *Síň* z temnoty tmy. Potom na nekonečném prostoru přede mnou vyrostli, plamen za plamenem, ze závoje tmy. Nesčetné miliony poskakovaly přede mnou, některé plápolaly dále jako květiny ohně. A byli tam i jiné s tlumeným svitem, zářící z tmy jenom matně. Některé z nich slábly rychle, jiné zas rostly z malých jiskřiček světla. Každý obklopen vlastním tlumeným závojem temnoty, přece však planoucí světlem, které nemůže být nikdy uhašeno. Přicházeli a poletovali jako svatojánské mušky na jaře, naplňovali prostor Světlem a *Životem*.

Potom promluvil hlas, mocný a vážný, pravil: „Tyto světla jsou dušemi mezi lidmi, rostou a slábnou, jsouc věčně, mění se a přece žijí, skrze smrt do života. Když rozkvetlí do květu, dosáhli zenit svého života, rychle jsem vyslal můj závoj temnoty, zahalující a měnící v nové formy života. Pravidelně směřují vzhůru napříč věky, rozpínající se do většího plamene, prosvětlující temnotu s ještě větší silou, zhašené a přece nezhasitelné temnotou tmy.“

Já, Smrt, přicházím, a i když nezůstávám, protože ve VŠEM existuje život věčný, jen překážkou na cestě jsem, rychle podrobenou nekonečným světlem. Vzbud' se. Ó plamen, co hoříš vždy vnitřně, planeš vpřed a přemáháš závoj tmy.“

Potom uprostřed plamenů temnoty vyrostl tam jeden, který hnaný vpřed tmou, planoucí, rostoucí, stále jasněl, až nebylo ničeho kromě Světla. Potom promluvil můj průvodce, hlas pána: „Sleduj, jak tvá vlastní duše roste ve světle, teď již navždy osvobozená od Pána tmy.“

Vedl mě přes mnoho ohromných vesmírů zaplněných mystériami *Dětí Světla*, mystériami, které nesmí člověk nikdy poznat až se též stane *Sluncem Světla*. Potom mě vedl zpět do *Světla Síň Světla*. Poklekl jsem před velkými *Mistry, Pány VŠEHO* zponad cyklů.

Potom *ON* řekl slovy ohromné síly, mluvíc: „Jsi osvobozen od Síň Amenti. Zvol si ty práci mezi dětmi lidí.“

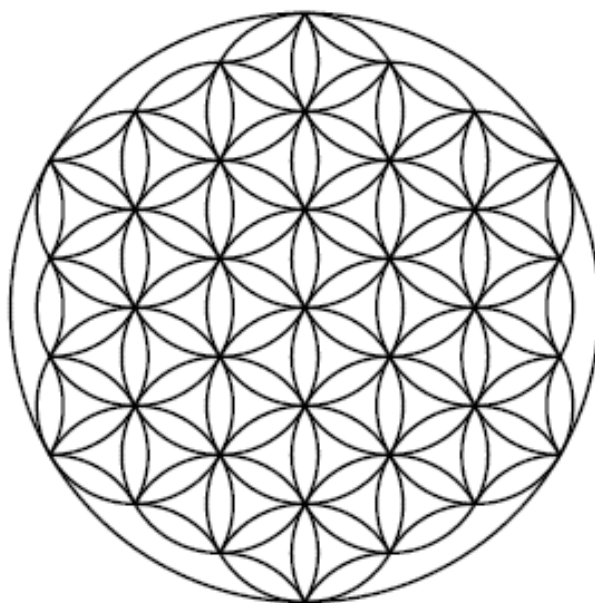
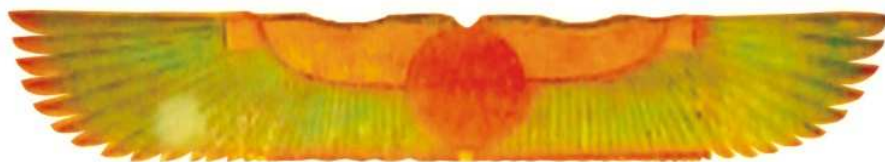
Potom jsem hovořil já: „Ó, velký mistře, ať jsem učitelem lidí, vedoucí je vpřed a vzhůru, dokud též nebudou světly mezi lidmi, uvolnění ze závoje tmy, který je obklopoval, planoucí světlem, které bude mezi lidmi zářit.“

Potom promluvil ke mně hlas: „Jdi a staň se. Tak je nařízeno. Pánem jsi svého

osudu, svobodný vzít nebo vrátit podle přání. Vezmi tu sílu, vezmi tu moudrost. Zář jako světlo mezi dětmi člověka.”

Nahoru pak, vedl mě *Přebývající*. A já žil jsem znova mezi dětmi lidí, učil a ukazoval něco z mé moudrosti; Slunce Světla, oheň mezi lidmi.

Teď znovu kráčím cestou shora, hledající světlo v temnotě tmy. Zachovejte a dodržujte, chraňte mé záznamy, budou průvodci dětí člověka.

Smaragdové desky Thotha Atlantána, překlad a interpretace: Doreal, DOSLOVNÍ PŘEKLAD
A INTERPRETACE JEDNOHO Z NEJSTAROBYLEJŠÍCH A NEJTAINĚJŠÍCH VELKOLEPÝCH DĚL STARODÁVNÉ MOUDROSTI
Zdroj: <http://www.chapeltibet.cnchost.com/ct/Tablet2.html> © 2008 www.cez-okno.eu Překlad ze slovenštiny: Ptaň Korektury: Izis